

L.C. SIMA

PRELUDIU

roman

CÎȘMIGIU
books

CUVÂNT ÎNAINTE

BALADĂ DIN SECOLUL XXI

Balada unui tânăr român plecat în lume și secvențele zilnice din viața lui și a prietenilor lui, își găsesc în cartea PRELUDIU, de L.C. Sima, suportul ideal pentru a fi ascultate.

Gluma dulce-amară spune adevărul și adevărul, în cazul de față, înseamnă cetera bunicului, dar și vinderea ei de către Paul, pentru a face rost de bani pentru băutură, înseamnă pământul pe care mama lui Paul îl vinde pentru a-i da bani la plecarea în Anglia unde eroul principal al cărții spală mașini, deși era violonist.

Povestea de dragoste dintre Paul și Ela este salvatoare și „îngerul cu ochi albaștri” reușește să-și readucă iubitul în lumea pe care o visa. *„Dacă nu știi cum plânge o vioară, n-ai cum să înțelegi cum cântă iubirea”*. Cu vioara Ana, numită așa după numele bunicii, Paul cucerește lumea, amintindu-și întotdeauna de satul copilăriei, plin de toporașii primăverii.

Finalul cărții și finalul concertului este un mesaj muzical, o ceteră veche din munții și pădurile României.

CLELIA IFRIM

Dacă nu știi cum plânge o vioară, n-ai cum să înțelegi cum cântă iubirea.

Mergea încet pe aleile întortocheate ale marelui oraș. Începuse de ore bune să ningă și zăpada se așternuse deja într-un strat subțire. Îi plăcea mult iarna, poate pentru că o asocia mereu cu iernile din satul de munte al bunicilor lui. Bunicul avea o ceteră veche pe care o ștergea cu evlavie de praf în fiecare duminică, chiar dacă din ziua în care făcuse o semipareză nu a mai avut puterea să mânuiască arcușul. Atunci a pus Paul mâna, întâia oară pe instrumentul care i-a stârnit pasiunea pentru muzică.

Când a intrat la Conservator, la secția vioară, primul drum l-a făcut la bunici ca să îi ducă vestea lui. S-a uitat la Paul, ca venit din altă lume, și din ochiul stâng, afectat de paralizie, a început să-i curgă o lacrimă care încet, încet și-a făcut cărare prin barba lui albă. S-a ridicat, a luat cetera și i-a dat-o lui Paul:

– Cetera asta, copile, a jeluț doinele, s-a bucurat de horă. Pe unde ti-i duce, s-o pui să spună lumii de noi.

*

* *

Scoate telefonul din buzunar și se uită la ceas. Mai e vreme să intre la o cafea. După examen va pleca acasă. De când se îmbolnăvise mama lui de leucemie, mergea mai des s-o vadă. Numai gândul că ar putea-o pierde îi dădea frisoane de spaimă. Era al cincilea an de când îi fusese depistată boala și îi spusese lui cineva că dacă trece de șapte ani, are șansa să se facă bine. Așa

că-și pusese toate speranțele că vor trece anii ăștia de coșmar și o va vedea pe mama lui iar, așa cum o văzuse o viață întreagă, ca un uragan de voință și putere. Lucrase până în momentul în care i-a fost descoperită boala. Atunci, tatăl lui, șofer pe tir, i-a spus:

– Ajunge, acum stai acasă și vezi-ți de treabă. Mai mult ca sănătatea nu-i nimic în lumea asta. Am să-i cer patronului să mă trimită în curse externe, se câștigă mai bine și ne descurcăm.

– Omule, tu zici, dar ce ne facem dacă ne ajută Dumnezeu și intră copilul ăsta la Conservator cum visează?

– Să intre numai, că luntre și punte mă fac, Sofie, și-l țin în școală și dacă știu că muncesc zi și noapte.

Dar Sofia n-a vrut. S-a angajat cu jumătate de normă la un laborator de patiserie, făcea economie din orice, numai să-l vadă pe Paul împlinindu-și visul.

*

* *

Deschide ușa cafenelei și se așază la o masă. Nu prea are clienți cafeneaua, poate fiindcă-i prea devreme sau poate vremea de afară îi ține în casă. Deschide tableta. Bea fără grabă din cafeaua pe care o comandase, dulce, ca de obicei. În cafenea intră un cuplu ținându-se de mână. Nu-i preocupat de prezența lor. Ea se așază la o masă, în colțul opus și bărbatul comandă ospătăriței cafelele. Tresare. Alina. Primul impuls a fost să se ridice să meargă la ea. Apoi, ceva l-a ținut în scaun. Ea ține mâna pe masă și bărbatul îi mângâie dosul palmei cu

degetul. Se apleacă peste masă, cerșindu-i un sărut. Îl sărută, stăruind câteva clipe.

A ieșit afară, dar continuă să-i privească prin fereastră. Da, era Alina. Scoate telefonul și scrie un mesaj: „Bună dimineață, iubito! Te-ai trezit? Ce vrei să-ți cânt azi?” Aștepta. Ea scoate telefonul din poșetă și în câteva clipe primește răspunsul ei: „Bună dimineața, privighetorule, acum m-am trezit. Tot ce cânti tu e frumos, așa că te las pe tine să alegi.” A băgat telefonul în buzunar, a strâns cutia în care era vioara în brațe și a plecat spre Conservator. De ce avea în gură un gust atât de amar când băuse cafeaua dulce, dulce? Va trebui să-și stăpânească sufletul, să-și domolească bătăile inimii, care o luase la galop când a citit mesajul ei. Sprijinea vioara de zidul unei case. Bagă mâna în buzunar. Scoate o cutie mică și o desface. În lumina difuză a lămpii unui stâlp de iluminat, vede sclipirea curată a pietrei. Scoate inelul, îl privește preț de câteva clipe și-l aruncă peste gard. Aude zgomotul făcut de inel când atinge aleea pietruită a casei. Ia vioara în brațe, ca pe o iubită, și pleacă. La examen a avut de interpretat un fragment din Ceaikovski: Concert de Vioară.

Iubea acel amestec de chin și poezie din muzica celebrului compozitor, iar acum i se potrivea ca o mânășă. Profesoara i-a ascultat interpretarea. Îl plăcea mult pe Paul, era unul dintre studenții ei, care îi bucura sufletul pentru dăruirea cu care studia instrumentul atât de drag ei. Era convinsă că va avea de spus ceva lumii cu acest instrument complex, într-o tehnică interpretativă pe care o șlefua zilnic cu pasiune.

Când a ieșit de la examen, a citit mesajul Alinei: „Azi nu ne putem vedea. Merg la bibliotecă și apoi învăț cu Diana pentru următorul examen.” I-a răspuns: „Eram în cafeneaua în care erai și tu azi dimineață, când ți-am trimis SMS-ul.” Atât. La ce bun alte cuvinte? A șters numărul ei din telefon ca și cum, cu un ultim gest, ar fi vrut să șteargă tot ce-l legase de ea încă din ultimul an de liceu. „La urma urmei, sunt în viață dureri mult mai mari decât deziluzia unei iubiri”, și-a spus în gând. Și nu știa în acea clipă cât adevăr rostise.

Un telefon de la mama lui a dărâmat brusc piatra de temelie a existenței lui. Cu glasul frânt de durere, l-a chemat acasă. Murise tatăl lui. Încercată de multe, inima tatălui s-a oprit pentru odihna veșnică. N-a plâns. Pentru că mai mult decât durerea pierderii lui era teama legată de mama lui, de puterea cu care trebuia să treacă peste pierderea omului lângă care se simțise iubită și protejată.

Dar viața ca viața, loviturile aveau să nu se oprească aici. Au conștientizat amândoi că le va fi foarte greu să rezolve problemele financiare. Tratamentele mamei, analize, investigații, școala lui cu tot ce presupunea. La început, au luat decizia să renunțe la apartamentul în care locuiau, să cumpere un altul mai mic. Dar, în scurt timp, s-a dovedit că mutarea nu a fost o soluție. Atunci, mama i-a propus să vândă casa de la țară a bunicilor. A fost mai mult decât putea să îndure. Renunțase la multe, la statul cu chirie, la cheltuielile pe care înainte poate le făcea cu o anumită larghețe. Văzuse lacrimile mamei, silită ca o parte din lucrurile care nu

mai încăpeau în noul apartament să le ducă în casa de la țară. Trebuia să facă ceva. Într-una din zile a văzut-o pe Alina de mână cu bărbatul din cafenea. Era vizibil mai mare ca ea, și o colegă de-a ei i-a spus așa, ca din întâmplare, că era profesor la un liceu din oraș, că era în divorț cu femeia care îi dăruise doi copii. Nu a înțeles-o, dar, de la SMS-ul din cafenea, Alina nu mai reprezenta nimic pentru el, poate doar greșeala de a-i fi dat o parte frumoasă și sensibilă a sufletului său.

*
*   *

Ținea legătura încă de la absolvirea liceului cu Tibi. El plecase în Anglia la o soră de-a mamei lui. Așa că atunci când l-a sunat și i-a spus de greutățile prin care trece, Tibi i-a făcut propunerea să plece și el. Acum era rândul lui să facă ceva să se scoată pe sine și mama lui din impas. Când i-a spus mamei, l-a privit cu ochii goi, măcinată de gândul că poate nici nu va mai trăi să-l vadă venind acasă, iar visul ei de a-l vedea absolvind Conservatorul se va fi spulberat ca și cum n-ar fi existat vreodată. N-a încercat să-l înduplece să nu plece. Își cunoștea bine fiul, doar ea fusese cea care îl veghease nopțile, care îl învățase să facă primii pași, care-l dusesse de mână în prima zi de școală, care îi ascultase poveștile de adolescent îndrăgostit. Știa că Paul moștenise firea ei, că era stoic ca tatăl lui, așa că l-a lăsat să plece. În ziua plecării, i-a spus doar atât: „Să ai grijă de tine ca și cum de sufletul meu ar trebui să ai grijă!” A înțeles foarte bine rugămintea mamei. A privit-o până când silueta

slabă a acesteia s-a pierdut în ceața dimineții de noiembrie. Când a ieșit din țară, începuse o ploaie mărunțică, deasă, apăsătoare, ca durerea care îi sfârteca sufletul. În gând, asculta Rachmaninoff. Dureros de frumos! Cetera o lăsase acasă, era pentru prima dată când se despărțise de ea de când o primise în dar de la bunicul său, chiar dacă îi făgăduise în gând atunci când murise că nu se va despărți niciodată de ea. Într-un singur an, la o diferență de doar o săptămână unul de celălalt, au plecat în veșnicie amândoi bunicii. De atunci, casa de la țară i se părea că are un aer trist, de copilărie demult uitată, de trudă peste care se așternuse încet și nemilos uitarea. Dar luase cu el vioara lui, pe care i-o cumpărase tatăl în anul în care intrase la Conservator. Făcuseră din timp economii și când i-au cumpărat-o au fost toți trei atât de fericiți, încât acum, în drum spre altă lume, necunoscută lui, i se pare că a fost suprema fericire trăită. N-a vrut s-o pună în cala pentru bagaje. A luat-o cu el în microbuz. Erau mai toți români care plecau la muncă dincolo, cum se exprimase unul dintre ei, stând de vorbă la telefon, lângă microbuz, înainte de plecare. Când a ajuns, se simțea amortit. O ceață deasă și umedă îmbrăca orașul.

– Paul, credeam că te răzgândești.

– M-aș fi răzgândit, dar nu aveam cum, ți-am spus de ce.

– Da, știu, dar într-un an, doi, îți revii financiar și te întorci să-ți termini Conservatorul. Știu că e visul tău. Eu fac acum o școală de contabilitate, un fel de postliceală de pe la noi, și poate-mi găsesc ceva de

muncă în domeniu. Să văd, mi-a fost greu cu engleza. Tu nu vei avea probleme.

Locuia împreună cu mama și sora lui într-o casă căreia îi închiriaseră parterul. Avea două camere și sosirea lui Paul le cam încurcaseră socotelile, dar îl știau de multă vreme și sperau să se poată descurca.

– Câteva zile până îmi găsesc ceva, se scuzase Paul, vădit încurcat de faptul că erau și așa destul de strâmtorați, darămite acum că mai apăruse și el.

– Va fi bine, găsești de lucru.

– Am vorbit cu patronul meu, la spălătoria auto. Momentan nu are locuri, dar mi-a zis că, dacă se eliberează unul, te ia.

– O să mai caut, orice, la depozite, la vase, orice, până la urmă nu am de ales, a zis Paul zâmbind trist. Și a tot căutat și a tot întrebat. Nimic. Pleca dimineața și se întorcea seara târziu. Se uita pe anunțuri, dădea telefoane. Nimic. Părea că întregul oraș era ostil sosirii lui acolo. Seara lua în brațe vioara. Nu o scotea din cutie. O ținea în brațe câteva clipe și degetele lui păreau cuprinse de freamăt. Închidea ochii și încerca să viseze. Ca să nu plângă. Visa la ziua în care va cânta un solo de vioară și va ridica sala în picioare. În care aplauzele îi vor aparține în totalitate. În concertul acela va fi lacrima bunicului, tăind cărare în barba albă, va fi mâna tatălui, bătătorită de muncă, va fi inima mamei lui, fericită să-și știe fiul împlinit. Asta va aplauda lumea atunci, fără să știe. Și poate va avea șansa unui bis, în care el să facă vioara să plângă „Balada” lui Porumbescu. A țării lui. Apoi așeza vioara pe dulap și se pregătea sufletește

pentru o altă zi de căutări. A auzit întâmplător discuția dintre Tibi și mama lui:

– N-a găsit nimic, Paul?

– Nu, încă nu, dar va găsi, stai liniștită.

– Mi-e să nu vină proprietarii, știi că-s dificili și e greu să le explici de ce mai e o persoană în plus aici.

– Lasă, găsește el ceva!

Trebuia să găsească. Dar n-a găsit decât promisiuni. O singură dată un patron de brutărie îi spusese că, dacă îl ajută la descărcat, îi dă 20 de lire. N-a zis nu. Când a terminat, după aproape trei ore de muncă, și-a scuturat făina de pe haine și a întrebat timid:

– Nu aveți un loc de muncă, orice?

– Deocamdată nu, dar mai treci pe aici, cine știe poate apare ceva.

A plecat mai îngândurat ca niciodată de când călcase pe acest tărâm al făgăduinței care lui îi refuza felia de pâine. Țârâitul telefonului. Era mama lui.

– Paul, sufletul meu, ești bine?

– Da, mamă, sunt bine, stai liniștită. Ieri mi-am găsit de lucru la o brutărie și azi e prima zi de muncă.

– E greu, Paul?

– Nu, mamă, nu-ți face griji, mă descurc. Dar tu ești bine?

– Da, sunt bine.

Îi era rușine. Era învățat să-i spună mamei totul și acum o mințise cu seninătate. Dar să-i spună ce? Adevărul? Nu, adevărul era prea dur pentru mama lui măcinată de gânduri, și mai toate legate de el. Dar va veni și ziua când îi va spune adevărul și o va ruga să-l ierte. Până atunci însă, trebuia să facă ceva. A băgat

mâna în buzunar. Douăzeci de lire. Și mai era ceva mărunțiș, nimica toată. Slăbise, mânca ziua câte ceva, cât să nu-și simtă stomacul răzvrătindu-se, și când ajungea seara acasă și mama lui Tibi îl îmbia cu mâncare, o refuza pe motiv că mâncase în oraș. Era și așa mult prea mult că locuia la ei, înghesuindu-se toți patru într-o locuință mai mult decât modestă.

Seara, s-a așezat pe marginea patului. Era singur, Tibi lucra cu jumătate de normă noaptea la un depozit de fructe. A luat vioara de pe dulap și o ținea pe picioare ca și cum ar fi avut suflet și i-ar fi putut înțelege trăirile. Ținea în brațe nu vioara, ținea trupul copilăriei lui, ținea cetera cu lemn tocit de timp a bunicului, ținea doina și balada românească, ținea visul lui de a-și vedea numele cap de afiș pentru un concert. Vedea cu ochii minții tot și auzul, perfecționat de atâtea ore de studio, îi transmitea în subconștient muzica. Apoi, așa ca și cum vioara ar fi fost vie, a mângâiat-o și a rugat-o să-l ajute să treacă peste durerea care îi sfâșia inima.

Dimineață a plecat înaintea tuturor. A luat vioara cu el. Văzuse cu câteva zile înainte un bărbat cântând la acordeon lângă o gură de metrou. Și-ntr-o cutie de metal, trecătorii puneau fiecare cât credea de cuviință. Dacă asta trebuie să facă, asta va face. S-a oprit în fața unui magazin. A scos vioara și a început să cânte. Cutia viorii se odihnea deschisă, la picioarele lui. Făcea pauze doar atât cât să-și sufle în pumni să-și încălzească mâinile. Câteodată, se oprea în fața lui, ascultându-l, câte un grup mic. Cânta cu ochii închiși. Ca să nu le vadă privirea. N-ar fi putut îndura să le vadă mila.

Zgomotul monedelor aruncate una peste alta îi pâlmuia sufletul. Nu a mâncat nimic toată ziua. Și nici foame nu îi era. Când a vrut să închidă vioara în cutie, s-a răzgândit. A început să cânte balada lui Ciprian Porumbescu. Și și-a promis lui că, de fiecare dată, va încheia cu balada. Să audă ei, toți cei care trec pe lângă el, cum e toamna la români, cum știe sufletul de român să iubească, cum lacrimile de geniu au făcut muzica asta inconfundabilă. Când a deschis ochii, în fața lui era o mulțime de lume, așa, ca la un spectacol în stradă. I-a privit uluit. Cineva a bătut din palme și ceilalți i-au urmat exemplul. A făcut un gest de mulțumire înclinând capul, așa cum știa că trebuie să facă dacă ar fi avut în față un public și dacă ar fi fost într-o sală de concerte, și nu în stradă. Dar poate că strada trebuia să fie prima lui sală de concerte. Una adevărată prin simplitatea ei. Și-a luat vioara și a mers pe drum plângând. Nu-i păsa de privirile trecătorilor. „Din codru rupi o rămurea/ ce-i pasă codrului de ea?” Nimic mai adevărat! După o săptămână, avea bani să-i poată trimite mamei, ca nu cumva să se îndoiască de puterea lui de a se descurca. Când a expediat banii, a avut un sentiment de ușurare și de vină încă nemărturisită, dar trebuia să treacă peste toate și să meargă înainte.

*

* *

A început să ningă frumos, cu fulgi mari. La ceasul serii, ninsoarea și vitrinele luminoase ale magazinelor creau o imagine de basm. Din vitrine zâmbeau Moși

Crăciuni în sănii trase de reni, oameni de zăpadă cu nas portocaliu și joben negru stăteau mândri la căldura vitrinelor. Toate vesteau sosirea Crăciunului. Și el cânta. Și gândul i se ducea în satul bunicilor, la colindele pe care le îngâna bunica șezând la gura sobei, la bradul din ograda mică pe care bunica îl împodobește cu betele colorate, mere și covrigi. Era târziu, cânta acolo de la ceasurile amiezii și îi părea că înghețase și sufletul, nu doar mâinile și picioarele. Așa că era momentul finalului: Balada. A închis ochii și vioara a început să plângă melodos în mâinile lui. A durere, a neputință, a speranță. O singură bucurie avea. Când vedea oamenii oprindu-se și ascultând cu vădită încântare. A mângâiat cu mâini înghețate de frig vioara, ca și cum și-ar fi cerut iertare că încă nu-i în stare să-o pună să cânte acolo unde îi era locul, pe o scenă mare cu sute de spectatori. Să le arate ea și el de ce sunt în stare! A așezat-o în cutie adunându-și banii. Începuse de ceva vreme să-și caute chirie. Dar tot ce găsea era mult peste ce-și putea permite, și apoi cine să aibă încredere că o poate plăti câtă vreme nu avea un loc de muncă și acte care să dovedească asta.

– Ești român. Ador balada lui Porumbescu. Nu poate fi egalată vreodată.

A ridicat privirea.

– Ela mă numesc. Sunt româncă și eu, de parcă ar mai fi fost nevoie să spun.

Avea părul negru, ieșit în șuvițe buclate de sub o căciulă galbenă. Ochii însă, erau primii care se făceau remarcați. Imenși, cu gene lungi și albaștri. Un albastru

intens. Ținea pe umăr o geantă și în brațe, ca pe un copil, o carte.

– Paul, și da, român venit să dărâm munții, s-a autoironizat el. Dar n-am dărâmat nimic. Poate că doar i-am tras una la temelie încrederii, a continuat el, încercând să facă o glumă.

– Cunosc sentimentul. L-am trăit cu vârf și îndesat. Încotro mergi, Paul? Avem același drum?

– Merg pe jos până la metrou.

– Da, avem același drum, și eu tot la metrou.

Tot a Elei a fost ideea să se oprească la o ceainărie. Când s-au așezat la masă, Ela i-a privit insistent mâinile înroșite de frig:

– Să ai grijă de mâinile tale. Ele și vioara înfăptuiesc magia.

– Nu prea am cum să le îngrijesc, nu pot cânta cu mânuși, și a râs, un râs amar.

Ela era cu un an mai mare decât el. Făcuse o postliceală de asistente medicale. Visul ei de a ajunge medic s-a cam împiedicat în posibilitățile familiei de a o susține. Mai avea doi frați. Unul mai mare, care era student în ultimul an la drept, și unul, cu mult mai mic, autist. Eugen, fratele mai mare, era o fire energică. A avut norocul ca, fiind primul copil, părinții să-l poată ajuta mai mult. Venirea pe lume a lui Radu, fratele lor autist, a zdruncinat din temelie posibilitățile materiale ale familiei. Venise pe lume la diferență destul de mare de timp și mama a fost nevoită să renunțe la serviciu ca să-l poată îngriji. Au urmat drumuri și drumuri la medici psihiatri și psihologi. Diagnosticul tăiase în carne vie. Dar trebuie luptat. Trebuia încet, încet, scos din

lumea lui și adus în lumea reală. Tatăl ei lucra ca mecanic auto, câștiga destul de bine, ba își încropise în curtea casei un mic atelier în care continua să lucreze și după ce venea acasă. Dar ușor tot nu le-a putut fi. Atunci, ea a trebuit să renunțe la ideea de a studia medicina. A făcut postliceala. Nu reușise să profeseze. A lucrat ba la un fast-food, ba vânzătoare la un butic, ba într-un supermarket, la aranjat marfa pe rafturi. Apoi a fost accidentul tatălui, când și-a pierdut trei degete de la mâna dreaptă. Spital, concedii medicale. Într-o zi a auzit-o pe mama ei spunându-i fratelui mai mare: „Eugene, mamă, poate faci cumva și îți găsești și tu ceva de muncă, măcar la jumătate de normă, că nu ne mai descurcăm nicicum cu banii. Măcar până se face taică-tu bine să poată începe munca, așa cum o putea.”

Atunci a înțeles că ea era cea care trebuia să facă ceva. Și în ciuda insistenței părinților de a nu pleca, a fost mai hotărâtă ca niciodată să-și respecte propria decizie. Să plece și să-și ajute fratele mai mare să poată termina studiile, să-și ajute părinții și, nu în ultimul rând, pe Radu, care era slăbiciunea ei. Dintre toți ai casei, Radu pe ea o iubea cel mai mult. Se vedea asta din felul candid în care își lipea capul de umărul ei seara, stând în pat lângă ea. Ea îl lua în brațe, îl alinta și îi cânta. Când i-a spus asta lui Paul, Elei i s-au umplut ochii de lacrimi și ochii ei erau atât de frumoși, de parcă aveau propria lor viață separată de celelalte trăsături ale feței.

- Ce muncești aici?
- La un restaurant. Ajutor de bucătar.
- Îți place?

– Ne întreabă pe noi cineva ce ne place și ce nu? a întrebat ea trist. Dar tu?

– Locul meu de muncă l-ai văzut. Mă rog, unul dintre ele. Că am mai multe. Mai cânt la metrou sau pe unde ...

– Unde stai?

– Îmi caut ceva cu chirie, deocamdată stau la un prieten. El stă cu mama și cu sora lui. I-am încurcat destul, trebuie să mă mut neapărat dar nu găsesc. E greu dacă nu am un loc de muncă stabil, acte. De ce ți-aș spune ceva ce știi, desigur?

– Mda, știu. Dacă voi afla ceva, îți voi spune. Să-mi lași un număr de telefon. Zi-mi de tine, cum ai ajuns aici, am turuit întruna numai eu.

– Nu-s multe de zis. Am numai mamă. Diagnosticată cu leucemie. Chimioterapie. Tata a murit anul acesta de Florii. Cam atât. Trebuia să plec și uite-mă, a zâmbit el, încercând să pună capăt discuției stânjenitoare.

– Ce făceai înainte să vii aici?

– Conservatorul, vioara, dar asta era evident, nu? Bine că nu m-au pasionat instrumentele de percuție. Cum duceam eu tobele la metrou? a râs el la propria-i glumă.

Oare de ce nu râdea Ela? Îl privea fără să spună nimic. Apoi, ca trezită din vis, a adăugat cu glas moale:

– Cânti atât de frumos, atât de frumos! Știi, te ascult de ceva vreme, nu azi a fost întâia oară. Și-mi făcusem obiceiul când ieșeam de la muncă să te caut, să te ascult, chiar dacă ocolesc în drumul spre casă.